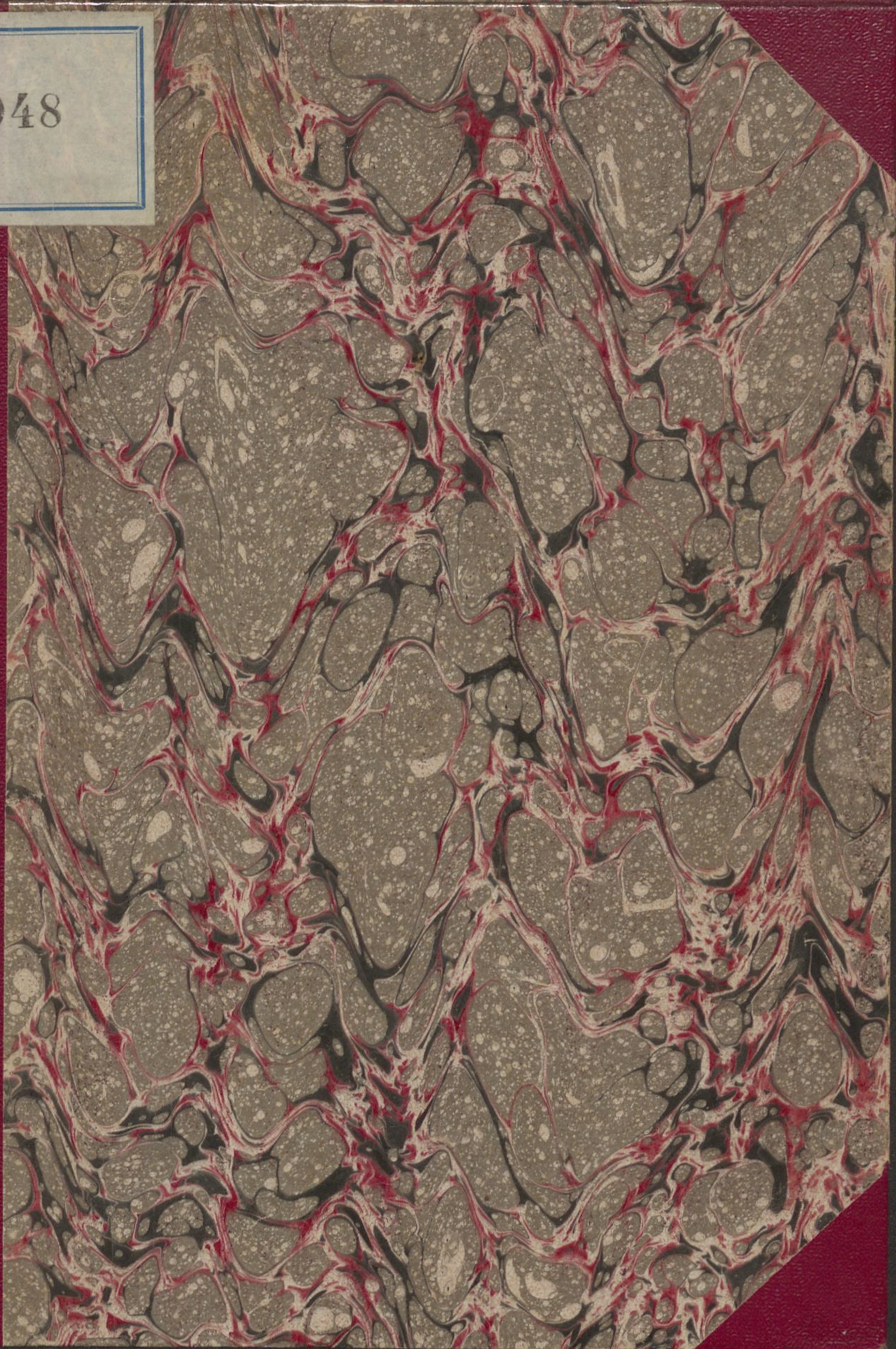
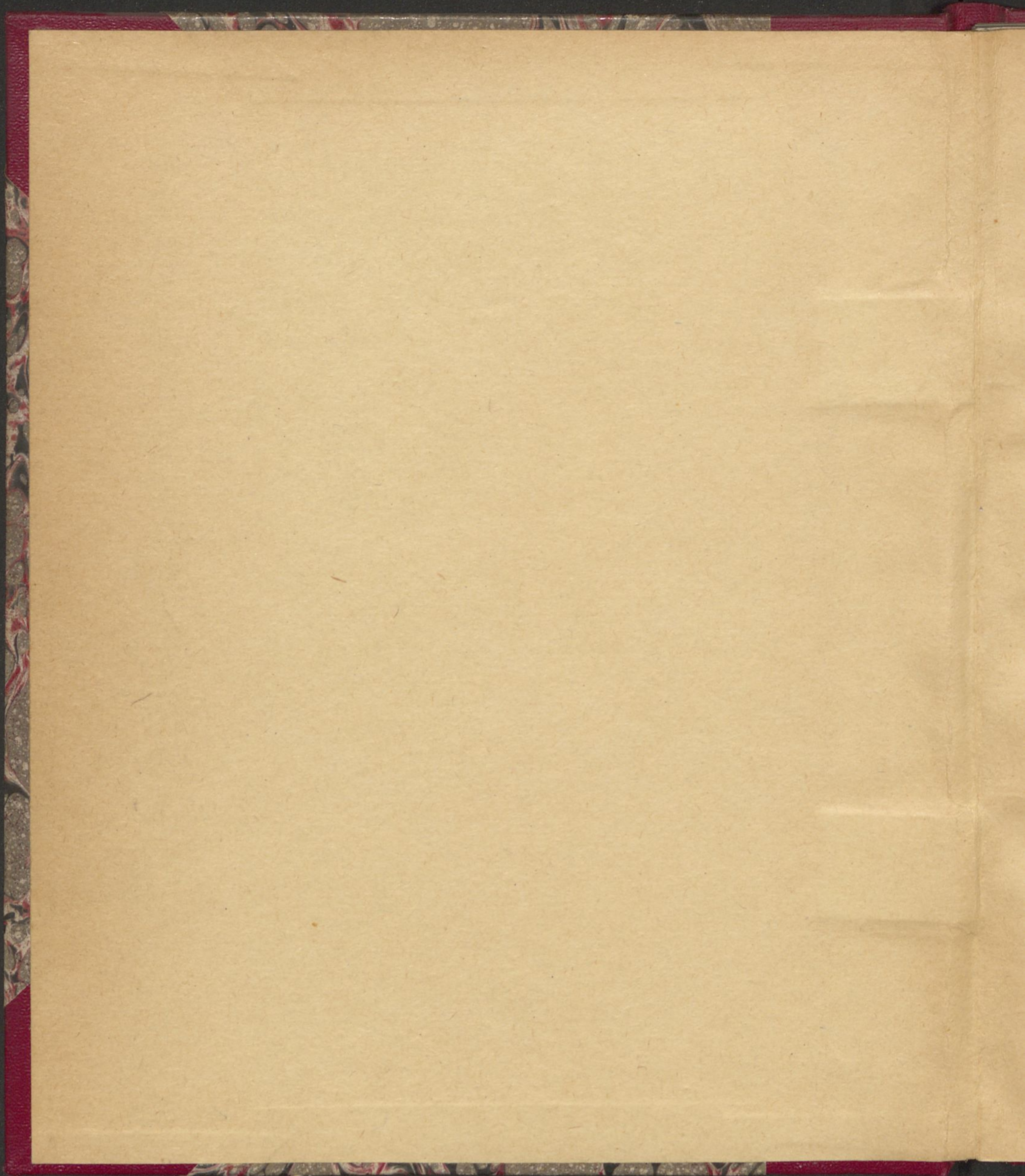

59048

1/1/55

Brasile!

ostant

POREDAVNA ZEMELJA

SLAVKO SAVINŠEK

POREDAVNIK

SLAVKO SAVINŠEK

POREDNI SMEH

B R A Z D E

ZVEZEK I.

IZDAJA KMETIJSKA TISKOVNA ZADRUGA
V L J U B L J A N I

SLAVKO SAVINŠEK

POREDNI SMEH

LJUBLJANA 1925

IZDALA IN ZALOŽILA
KMETIJSKA TISKOVNA ZADRUGA V LJUBLJANI
NATISNILI J. BLASNIKA NASLED. V LJUBLJANI

59048

V S E P R A V I C E P R I D R Ž A N E

030049425

189
—
25

K J E J E K A J ?

Poredni smeh	9
Otroci se štejejo	10
Ringa raja	11
Zlata kolesa	12
Poredno solnce	14
Kralj Matjaž	16
Kadar zvonovi pritrkavajo	17
Naša muca	18
Žiga, žaga	20
Od muh	21
Dirjaj, konjič, dirjaj	22
Zastraženi most	23
Naša Anka	24
Jaka — petelin	26
Jure	28
Mišek in miška	29
Pogovor	30
Miklavžev večer	32
Pet pedi	34
Mali Jakec	35
Žaga, žaga	36
Telovadec Jakec	37
Botra Mina	38
Blažončkova pesem	40
Črni muren	42
Biba — leze	43
Večerna molitev	44
Bingale — bongale	46
Bela lilija	48
Uspavanka	49
Na grobu mamice	50

Poredni smeh.

Kisli Jakec nosi meh,
v mehu pa poredni smeh.

Kara Jakca v mehu smeh:
»Jakec, Jakec, to je greh,

v mehu imeti pisan smeh,
zraven pa solze v očeh!«

Smeh napne se, počí meh,
venkaj skoči urni smeh.

Jakec z mehom smeh lovi,
smeh obema ubeži,

pa preskoči petnajst streh,
zbode Jakca po zobeh,

v hipu že po oknih seje
tisoč smehcev in se smeje,

kakor stresal bi orehe,
seje, seje same mehe,

v smehu celo vas potrese,
ves rdeč se v smehu trese,

da brž Jakec buši v smeh,
pa ga skrije v prazni meh.

Otroci se štejejo.

En panj,
pet podgan,
štiri miši,
očke briši,
semkaj glej,
brž povej,
kdo bo mance šel lovit?
Eden, dva
in tri in štiri, pet,
lovi, lovi sedem let!

Ringa raja.

Ringa ringa ringa raja
okrog mačka Godrnjaja
muckov urnih trop zapleše,
da pod njim se ogenj kreše.

Mucek micko — mucko toži
mački stari v sivi koži:
»Ringa ringa ringa raja,
micka — mucka pa nagaja!«

Micka — mucka se huduje,
micka — mucko premišljuje:
'inga 'inga 'inga 'aja,
cakaj, cakaj, ti kana'ja!«

Micka — mucka urno skoči,
s tačko — pačko mucka poči.
Ringa ringa muc na tleh,
ringa raja mucke v smeh.

Ringa ringa ringa raja
okrog mačka Godrnjaja
micka — mucka urno pleše,
da pod njo se ogenj kreše.

Zlata koleša.

Delajmo, delajmo zlata koleša,
da se popeljemo v sveta nebesa!
K vozu srebrnemu bomo jih djali,
pa se k nebesom kot tički peljali.

Tam potrkamo na vrata,
na nebeška vrata zlata:
»Peter sveti, brž odpri,
nam v nebesa se mudi!«

Peter sveti k nam priteče,
se prikloni in poreče:
»Zlata vaša so koleša?
O, potem pa le v nebesa!«

Brž k Mariji pohitimo,
jo pobožno počastimo:
»O Marija, dober dan,
pelji nas na desno stran!«

Nam poreče, vsa vesela
Mati božja, roža bela:
»Oj, otroci, dober dan,
za menoj — na desno stran!«

Nas popelje k Jezusu,
Jezusu preljubemu,
na njegovo desno stran,
kjer je prostor nam odbran.

Poredno solnce.

Solnce se je zameglilo,
sredi dne v oblak se skrilo,
ker se trudno spat je namenilo.

Pa so sitni vrabci se smejali,
se smejali in ponorčevali:
»Fej te bodi, solnce-šleva!
Sredi dneva si zaspano.
Sram te bodi! Sredi dneva!«

Rado solnce bi zlasalo
ptičjo čredo razcapano,
pa za bele roke se je balo.

Urno kapljic si je nagrabilo,
z mrzlo ploho ptičke oškropilo ...
vrabce mokre vse je v beg pognalo,
skoz oblake škodoželjno se smejalo.

Kralj Matjaž.

Križ, kraž,
kralj Matjaž,
daj mi groš,
da kupim nož,
oster, trden, bel nožiček,
ž njim si vrežem čvrsto šibo,
nanjo dolgo nit privežem,
voz pripravim, konjča vprežem,
švrknem, v dir poženem: Hi — ho!
Pa popeljem te k Alenki mični,
Lenki mični, rdečelični ...
Ali nečeš? Daj no, daj,
saj sva urno spet nazaj.
Sezi, sezi brž v mošnjiček,
daj mi groš,
da kupim nož,
kralj Matjaž!

Kadar zvonovi pritrkavajo.

Tinka — tonka pod goro,
brzi zajček, hop, za njo,
hitro, hitro, da jo vjame,
da domov je s sabo vzame.

Preko ceste po stezici,
čez okrajke po pšenici,
mimo zelja do korenja,
čez potoček do zelenja,

pa po gošči skoz grmovje,
brž po deblu v vrhovje,
z bukve v smreko, z vej v goljavo,
skozi mejo v diru v travo.

— Zajček, zajček pod goro,
tinka — tonka ušla ti bo —

Zdaj po travnikih v grmovje,
po dolini v breg, v skalovje,
v temno jamo, na višino,
raz višino, skok v duplino,

preko jarka, v strme stene
steče vrh gore snežene,
skoči v loku čez doline,
smuk — k zvonovom, zgine v line.

V linah se smejo zvonovi:
»Zajček, zajček, lôvi, lôvi!
Zajček, zajček pod goro,
s tinko — tonko nič ne bo!«

Naša muca.

Naša muca nima repa.

»Ta bi vendar bila lepa!«

Pa ga nima, nima no!

»Kak bi vendar to bilo?«

I, kako, kako? Takó:

Nekoč postavi mama lonec mleka
na okno. Lej ga, kleka,
priplazi muca se iz kota
in blizu k loncu se primota,
že smetano oblizne, sneda —
v tem hipu mama izza vrat pogleda,
steče k loncu — muca plane,
da ušla bi, ker boji se mame —
mama z oknom buti, rep ujame,
muc potegne, mami v roki rep ostane ...

Kaj pa majete z glavami?
Sitneži! Pa pojte k mami
v kuhinjo, in jo vprašajte!

žiga, žaga.

»Žaga žiga!
Kaj pa miga
tam-le v kotu
pri omari?«

Tonček zraven se prismuka:
»Miškin repek venkaj kuka!«

Francek z nogo rep pritisne,
»Tonček, žago!« — urno vrisne.

Koj priteče s Tončkom žaga,
žiga, žaga — rep odžaga.

Zdaj pa mama
z lesko pride,
žiga žaga,
hlačke žaga!

Od muh.

Čula muha
vedno suha,
da na Dunaju se kuha
lačnim muham
mastna juha,
da dobijo zraven juhe
še mesovja polne rjuhe,
na meso pa kup prikuhe
in na vrh še hlebec kruha.

Šla je muha brez trebuha,
šla na Dunaj,
da bi juhe
se napila,
polne rjuhe
v dar dobila,
se najedla,
suhi trebuh
si zredila.
Pa prišla je
naša muha
z Dunaja še vedno suha,
poprosila skorje kruha
in jezila se, da niti kuhar
nima tamkaj nič trebuha...
jezna pihala je: puh,
Dunaj, ta je res od muh!

Dirjaj, konjič, dirjaj!

Dirjaj, konjič, dirjaj,
brž po cesti zdirjaj,
greva do Tržiča,
kupit dva mešiča,
dalje v Škofjoloko
po fržek in moko,
skočiva do Bleda
kupit lonec meda,
v skok na Jesenice
greva po potice,
zdirjava do Kranja
kupit žep kostanja.
V Ribnico po kračo,
žlice in pogačo,
v semiško dolino
stečeva po vino.
Potlej v Novomesto
urno po nevesto:
v voz jo naloživa,
v dir se zapodiva
po zeleni loki,
v cerkvico k poroki,
čez ravne poljane
gori do Ljubljane.
Potlej odbrziva,
v Kamnik pohitiva
z radostno ženico,
najino kraljico,
kjer vsi trije peli
bodemo veseli,
dobro, dobro se imeli!

Zastraženi most.

(Otroška igrica.)

(Dva večja dečka, obrnjena z obrazom drug proti drugemu, se sprimeta za roke in jih dvigneta pred seboj v loku: most. Pred mostom stoji vojska: dečki drug za drugim v vrsti, vsak drži prednjega z rokama okrog pasu).

Vojska: Ali je kaj trden most?

Stražnika: Trden kakor kamen — kost!

Vojska: Sme li naša vojska skozi?

Stražnika: Sme že, če za nas kaj vozi.

Vojska: Vozi, vozi petelinčka,
petelinčka-pobalinčka.

Stražnika: Petelinček ta bo naš!

Vojska: Sama si ga ujemita,
ujemita in specita!

Stražnika: Alo, vojska, brzo v tek!

Vojska: (teče pod mostom in poje):
Petelinček, poskakavček,
petelinček, prepevavček,
urno, urno skoz mostiček,
da uneseš jim repiček!

(Vojska poje in teka pod mostom toliko časa, da stražnika ujmeta zadnjega: petelinčka).

Petelinček: (ko je ujet):

Kikiriki, kikiriki,
petelinček že sedi!

Vojska: Kikiriki, kikiriki,
petelinček že sedi!

(Ujeti se odstrani, igra se ponavlja, dokler ni ujeta vsa vojska).

Naša Anka.

»Vstani, solnce za gorami,
hiti, našo Anko vzdrami!
Nič pri zvezdah se ne mudi,
Anko leno hitro vzbudi!«

Vstalo žurno solnce zlato,
brž zbudilo hrib in trato,
v sobo žarko luč razvilo,
Anko iz spanja je budilo:

»Vstani, vstani urno, Anka,
dan je tukaj, ti zaspanka!
Vse že giblje okrog hiše,
le zaspane Anke ni še!«

Pa se Anka razjezila:

»Saj še nisem pomolila!
Sram te bodi! Križ naredi,
potlej pa po drugih gled!«

Sram je solnca, sram ga bilo,
brž v oblake se je skrilo.

Anka je urno vstala,
solnčecu se v pest smejala.

Jaka — petelin.

Na plotu pred Potočnikovo kajžo
petelin kliče glasno na korajžo.

Naš Jakec samosrajčnik ga zapazi,
prevzetna misel se mu v glavo splazi.

Kar urno ubriše jo po vrtnem potu,
široko stopi še — že je na plotu.

Bahato na višini se ponaša,
prešerno petelina oponaša.

Petelin žuga mu z rdečo rožo,
na glavi Jakec nagrbanči kožo.

Privzdigne rep petelin, kljun obriše,
na hlačkah zadaj Jakec platno više —

in usta že odpre — kar kol spusti,
omahne Jakec — v gnoj pod plot zgrmi.

Zdaj v gnoju »poje« Jakec, stoče, vzdiše,
si hlačke snaži, grenke solze briše.

Petelin vriska: »To se ti primaže!«
in Jakcu v gnoju dolge osle kaže.

Še putke — tutke se mu v brk režijo,
še krave s trate se na glas smejijo

in mati s praga: »Jej, že spet ta sraka,
že zopet dere se naš kisli Jaka!«

Jure.

Jure s Podgore
je pisane vole
na sejmu prodal,
pa mucu je vpregel, da ž njo bi oral.

A muca ni znala,
kako bi orala.
Brž Jureta vpraša:
»Ti, Jure, pokaži, kak vol se obnaša!«

In mucu odveže,
sam Jure se vpreže,
da mucu pokaže,
kak gre naj pred plugom, da vlekla bo laže.

Pa muca je zvitá:
že v grmu hihita
se, figo mu kaže:
»Hej, Jure, le vleci, se pač ti primaže!

Denarce dobil si,
denarce zapil si,
pozabil skrb, brigo,
zato pa kar orji, kar orji zdaj — s figo!«

Mišek in miška.

Mišek in miška iz šole gresta,
za roki držita se, lepa oba:
mišek v novih, sivih hlačicah,
miška s pentljo v svilnih dlačicah,
res, prav po gosposko.

Zdaj preko ceste pot njuna drži,
na cesti pa blata na kupe leži.
Mišek v strahu je za nove hlačice,
miška trepeta za pentljo, dlačice.
Res, prav po gosposko.

Mišek pa trdno drži za ročice
miško, ki varno dviguje nožice:
čisto lepe so še nove hlačice,
nič še blatna pentlja, dlačice.
Res, prav po gosposko.

Zdaj pa — štrbunk! — in že v blatu ležita,
med blatom obupno z rokami tiščita.
mišek mokre nove hlačice,
miška pentljo, blatne dlačice.
Res, prav po gosposko.

Mišek in miška domov sta prišla,
blatna, umazana, mokra oba;
mama s šibo osnažila hlačice,
z brezovo krtačo pentljo, dlačice,
pa prav po gorjansko!

Pogovor.

Atek, kje nocoj je luna?

— Daleč, daleč za oblaki. —

Kje pa polumesec?

— Ta pa prav na luni. —

Atek, kdaj pa luna sveti?

— Kadar solnce spi za goro. —

Kdaj pa polumesec?

— Ko je lunica zaspana. —

Atek, kdo pa ju prižiga?

— Bogec. —

Bogec? — Atek, ali znaši ti
tudi lunico prižgati?

— Jaz pa nisem Bogec! —

Ker si že prevelik!

Čakaj, pa poprosim Bogca:

Ljubi, dobri Bogec,

daj, prižgi mi luno,

da svetila mi bo v sobo,

da ne bo me strah po noči!

— Sinček, glej, izza oblaka
že je prisvetila luna. —

Vidiš, atek, saj sem vedel,

da prižge mi Bogec luno!

— Pa kako bi ti to vedel? —

Ker je Bogec tudi majhen,

pa bi v temi bilo strah ga kakor mene!

Miklavžev večer

(Dramma)

Miklavžev večer.

(Deklamacija.)

Ali kaj v strahu ste, sestrice moje,
kadar na cesti tam zvonček zapoje:
cin, cin?

O, kako jaz sem preplašena bila,
mami v naročje obrazek sem skrila!

Kaj, če Miklavž me zdaj sveti povpraša:
»Kak se kaj Minkica mala obnaša,
ali kaj moli,
ali je pridna v šoli,
ali kaj rada nagaja,
ali jo mamica mnogokrat graja?«

To mi je mamica prav tiho rekla,
potlej Miklavžu naproti je stekla.
Jaz pa v molitvi sem roki sklenila,
tole k Miklavžu prisrčno molila:

Sveti Miklavž, res, poredna je Minka,
mnogokrat v šoli prav rada zakinka,
nâloge, zvezke s črnilom pomaže,
Lenčki sosedovi jezik pokaže,
mamico rada, če more, nalaže.

Zdaj pa, Miklavž, ne bom nikdar lagala,
nikdar več Lenčki jezička kazala,
v šoli, pri delu res vedno bom pridna,
v nalogah bodem s črnilom previdna,
nič več, prav nič več ne bom malopridna.

Parkelja prôsi, Miklavž moj, zdaj zame,
da me, grdoba ta, s sabo ne vzame!
Meni pa, meni nocoj prizanesi,
mnogo darov mi prelepih prinesi.

Punčiko malo z velikim vozičkom,
drug še voziček z rujavim konjičkom,
cukrčkov sladkih na traktih rdečih,
fig in rožičev in jabolk dišečih.

Lončkov ne zabi in krožnikov malih,
pisanih rutic in pentelj prav zalih,
slamnička z rožo, oblekce svilene,
zraven pa deni še čeveljčke bele.

To sem molila, tako sem prosila,
križ sem na koncu lepo naredila. —

Zdaj pa kar strah me je biti tu same!
Mame poiščem, da k sebi me vzame,
če parkelj pridirja, pa reče: A-ha,
z mano greš, Minka poredna! — Pa-pa!

(Pomaha z ročico in steče skozi duri.)

Pet pedi.

»Pet pedi, pet pedi,«
prepelica govori,
se priklanja, šteje, šteje,
da postavi nove meje,
da izmeri gnezdo novo
po pravici zagotovo.

»Pet pedi, pet pedi,
eno v desno, dve na levo,
ped globoko, ped visoko:
vsega skupaj pet pedi!«

»Tri, tri, tri!«
vmes se čriček oglasi,
»eno semkaj, drugo tjakaj,
ped visoko, ped globoko:
vsega skupaj tri, tri, tri!«

»Pet pedi, pet pedi!«
prepelica se jezi,
zopet meri, šteje, šteje,
ne izmeri, ne našteje,
znova začne, spet hiti:
»Ped pedi, pet pedi!«

Pa se čriček ji reži:
»Ne pet, ne pet, tri, tri, tri!«
Reva tička več ne ve,
kje naj šteje, kod naj gre,
le še to zna: »Pet pedi!«

Vsak dan čričku zabičuje:
»Pet pedi, veš, pet pedi!«
Vsak dan čriček se norčuje:
»Ne pet, ne pet, tri, tri, tri!«

Mali Jakec.

Vleče dudo mali Jakec,
vleče dudo in modruje:
a -a, ê -ng, a- ngn.

Ogleduje si ročice,
ogleduje, premišljuje:
n -gh, êng, a -ghk!

Svoje dolge nohte vidi,
nohte vidi, se vprašuje:
a — ê, gh -ng êng -a?

Nič ne ugane, se razhudi,
k mami rokice steguje:
hè — ang, ghk — ghk, ê — êê . . . . .

Žaga, žaga.

(Na čast vsem umazancem.)

Žaga, žaga, glavo preč,
kruha ne bo jedla več!

Preč s to glavo, grdo glavo,
kot zamorček črno-rjavo!
V srajco strgano povili,
v hlače luknjaste zavili,
v sajast koš jo bomo djali,
pujske vpregli in peljali
je zakopat na dvorišče,
na smetišče, na gnojišče!

Pujski bodo škaf nosili,
pujski žalostno cvilili,
potlej bodo šle krtače,
milo, raskave brisače,
dimnikarji, ometače,
gnojne vile in strgače.

V gnoj jo bodo zakopali,
nanj spod nosa svečo vžgali,
robec moker čez pripeli,
pesem žalostno zapeli;
»Ti, ti, umazani Marjanček,
s tabo res je velik križ;
bil si črn kot ciganček,
zdaj zato se pokoriš...!«

Le brž črno glavo preč,
kruha ne bo jedla več!

Telovadec Jakec.

Brhki telovadec mladi,
Jakec naš, že telovadi.
Ena: v desno, dve: na levo,
tri: navzgor, navzdol, na štiri
moško roko vspred razširi.

Zadnjič pa, pri moji veri,
smola Jakcu se primeri.
V sobi skače, gibe šteje,
krepko rokico raztegne,
pa vam v lonec mleka dregne.

Lonec se na tleh razbije,
mleko se po Jakcu zlije,
Jakec, kajpak, koj se skremži,
pa, kot da se v petju vadi,
z glasom krepko telovadi.

Ata zdaj: »Glej ga kanalje!«
šibo — no — in tako dalje ...

Botra Mina.

— Botra Mina, botra Mina,
mene po zobeh skomina! —
»Čakaj, čakaj,
skuhala ti bom pelina.«

— Botra Mina, botra Mina,
po vseh ustih me skomina. —
»Saj k pelinu
skuhala bom rožmarina.«

— Uh, vi botra, botra Mina,
ne pelina, rožmarina,
le s sladkorjem
zdravi se skomina. —

»O ti, gospodična fina!
Čaj, pove ti botra Mina:
njo pa hudo
v roki palica skomina!«

Uh, ta botra, botra Mina!

Blažončkova pesem.

Daj mi, bratec moj škrjanček,
daj mi dobre volje,
dobre volje dva pehara,
dva pehara, dva žehtara!

Pehar poln bom nesel mami,
da ne bo me več nabila.

Pehar zvrhan sestri sitni,
da ne bo mi las pulila.

Žehtar prvi dal bom atu:
brž popustil bo ušesa,

drugi žehtar sam bom spraznil,
pel s škrjančkom bom v nebesa!

Črni muren.

Črni muren v luknjo skače,
miškico pod nos šegače:

»Tika, tika, ti,
kak ti slamica diši?«

Miškica srdito kihne,
murenčka iz luknje pihne:

»Pika, pika, pi,
kak pred luknjo se leži?«

Murenček pred luknjo joče,
miškica se mu krohoče:

»Hiho, hiho, hi,
prav ti je, grdoba ti!«

Biba — leze.

Biba leze,
biba ni,
tovor nese,
osel ni,
roge kaže,
kozel ni,
hišo nosi,
polžek ni,
Jakcu spleza
pod bradò,
pošegače
ga z nogo,
tiho, hitro
kakor muc:
biba — leze,
buc, buc, buc!

Večerna molitev.

Pojdimo spat,
Bog je zlat,
pojdimo gledat,
kaj Marija dela.

Sredi raja
dušice male
z rosico zlato
žejne napaja,
v nebeške gredice
med bele cvetlice
vesela presaja,
Marija, Roža bela.

Molimo še mi,
da še nas napoji,
v nebeške gredice
nocoj presadi.

Bingale — bongale.

Bingale — bongale
k maši zvone,
Milica mala
pa k maši ne gre.

Bingale — bongale,
rada bi šla,
glavica bolna
ji iti ne da.

Bingale — bongale
ponjo gredo,
že možje črni
jo k cerkvi neso.

Bingale — bongale
v cerkev hite,
zadnjikrat Milici
k maši zvone.

Bingale — bongale,
tiho pojo,
solze jim mrzle
po licih teko.

13

Bela lilija.

Bela, bela lilija
v krogu pleše, deklica.
Deklica se okrog vrti,
v krogu pleše, žvrgoli:

»Bratec moj bo brž zaspal,
angelček ga spat je djal,
angelček pri njem sedi,
boža ga, mu govori:

— Spavaj, spavaj srčece,
Jezušček že bliža se,
Jezušček se že smelja,
spančka v očke ti pihlja.

Z Jezuščkom je tu Marija,
v lase zlate te povija,
spleta pisan venček sanj,
da bo srček brž zaspan! —«

Bela, bela lilija
trudna že je, deklica;
kmalu nič več ne žgoli,
mami na rokah zaspí.

Uspavanka.

Aj, aja, tutaja,
zaspančkaj sladko,
Marija ti pela,
zibala te bo.

V plenice bo mehke
gorke te povila,
te z zlatimi lãsi
toplo pogrnila.

In Jezušček prišel bo
v srajčici beli
in angeljci zlati
ti bodo zapeli.

Marija bo, Roža,
pri tebi sedela,
Marija bo, Roža,
ti pesmico pela:

Aj, aja, tutaja,
ti dete drobno,
aj, aja, tutaja,
zaspančkaj sladko!

Na grobu mamice.

Na tvojem grobu otrok kleči —
li vidiš me, mati?

»O, ne morem zaspati,
ker mraz mi žge skozi kosti!«

Na tvojem grobu lučka gori,
da njena toplota do tebe priveje,
da toplo kosti ti premrle ogreje —
li čutiš jo, mati?

»O, ne morem zaspati,
ker tebe pri meni še ni!«

Le zate moje srce živi,
se greje v spominu in vedno te sluti,
podnevi, ponoči, ob vsaki minuti —
li veš, vse to, mati?

»O, ne morem zaspati,
ker ni od nikod pomoči!«

Ko zjutraj, o mati, dan zazvoni,
k Bogcu že molim za mamico svojo,
ves dan ga prosim za dušico tvojo —
li slišiš me, mati?

»Ah, ôtrok moj zlati!
Zdaj v miru bom mogla zaspati,
ker tvoja molitev zame živi!«

V založbi
KMETIJSKE TISKOVNE ZADRUGE
je izšla lepa knjiga:

CIRIL JEGLIČ: **O B R A Z I**

Ta prelepa, sveže pisana zbirka povestic in slik spada v vsako slovensko hišo. Knjiga je tiskana na finem papirju in obsega 100 strani. Kljub temu je cena skromna. Broširan izvod stane Din 25.—, vezan pa Din 32.— brez poštnine. Dobi se v vseh knjigarnah ali pa naravnost pri založbi

KMETIJSKE TISKOVNE ZADRUGE
LJUBLJANA :: JANEZ TRDINOVA ULICA 8.

V isti založbi izidejo sledeče knjige:

L. N. TOLSTOJ: ON JE VSEGA KRIV.

Komedija v 2 dejanjih. Poslovenil J. Vidmar.

Igra je zelo pripravna za male odre.

F. M. DOSTOJEVSKI: K R O T K A.

Krasna pretresljiva povest največjega ruskega pisatelja.

Poslovenil J. Vidmar.

V. IVANOV: **POVRATEK BUDDHE.**

Povest. Poslovenil dr. N. F. Preobraženski.

Pretresljiva povest, ki slika grozote v današnji Rusiji.

RUDYARD KIPLING:

OD MORJA DO MORJA.

Poslovenil dr. Matej Šmalc.

Poleg tega pripravlja založba še celo vrsto mladinskih, pripovednih, kmetijsko stokovnih, poljudno znanstvenih, poučnih in zabavnih spisov.

Trgovci, pa tudi društva in vsi oni posamezniki, ki naročijo vsaj deset izvodov, dobe primeren popust.

Vsa pojasnila daje interesentom

**KMETIJSKA TISKOVA ZADRUGA
V LJUBLJANI**

JANEZ TRDINOVA ULICA 8.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000512921

